

ਫੌਜਦਾਰੀ ਰੀਵੀਜ਼ਨਲ

ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਬਹਾਦੁਰ, ਜੇ. ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ

ਓਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

ਰਾਜ, - ਜਵਾਬਦੇਹ,

1963 ਦਾ ਫੌਜਦਾਰੀ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਨੰਬਰ 1284:

ਕੋਡ ਆਫ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ (1898 ਦਾ ਐਕਟ V)-- ਧਾਰਾ 173-- ਅਧੀਨ ਦਰਜ ਪੁਲਿਸ ਰਿਪੋਰਟ-- ਕੀ ਅੰਤਿਮ-- ਪੁਲਿਸ ਦੁਆਰਾ ਹੋਰ ਜਾਂਚ ਅਤੇ ਰਿਪੋਰਟ-- ਕੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕੀਤੀ ਗਈ-- ਅਜਿਹੀ ਪੁਰਕ ਰਿਪੋਰਟ-- ਕੀ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ-- ਧਾਰਾ 337-- ਪੜਾਅ ਜਿਸ 'ਤੇ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਮਾਫੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ-- ਸੈਕਸ਼ਨ 207-ਏ(6) -- ਦਾ ਦਾਇਰੇ।

ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ-ਕਿ ਕੋਡ ਆਫ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ, 1898 ਦੀ ਧਾਰਾ 173 ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਜਿਸ ਤਫ਼ਤੀਸ਼ 'ਤੇ ਨੋਟਿਸ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਪੂਰੀ ਅਤੇ ਸੰਪੂਰਨ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੋਈ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਪੁਲਿਸ ਦੁਆਰਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿਸੇ ਰਿਪੋਰਟ ਦੀ ਪੂਰਤੀ. ਦਰਅਸਲ, ਨਿਵੇਸ਼ ਦੀ ਗਿਣਤੀ. ਪੁਲਿਸ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਣ ਵਾਲੇ ਅਪਰਾਧ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਸੀਮਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਜਾਂਚ ਪੂਰੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਦੂਜੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ-ਕਿ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 337 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦੇਸ਼ੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛਗਿੱਛ, ਜਾਂਚ ਜਾਂ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਮਾਫੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦਾ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਵਚਨਬੱਧਤਾ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ. ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ. ਧਾਰਾ 173 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 337 ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਦੇ ਅਨੁਰੂਪ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਕੋਡ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਇਕਸੁਰਤਾਪੂਰਣ ਨਿਰਮਾਣ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਧਾਰਾ 173 ਨੂੰ ਸੰਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ-ਜ਼ਾਬਤੇ ਦੀ ਧਾਰਾ 207-ਏ ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (6) ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਦੇ ਸਮੇਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਮੱਗਰੀ ਅਤੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਰੱਖਣਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇ ਧਾਰਾ 173. ਅਧੀਨ ਰਿਪੋਰਟ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਪੁਰਕ ਰਿਪੋਰਟ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਵਾਧੂ ਸਮੱਗਰੀ ਦੀ ਵੀ

ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਧਾਰਾ 173 ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਦੋਂ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਜਾਂਚ ਜਾਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਗਲੀ ਸਮੱਗਰੀ ਦੇ ਰਿਸੈਪਸ਼ਨ 'ਤੇ ਕੋਈ ਪਾਬੰਦੀ ਨਹੀਂ ਲਗਾਈ ਹੈ, ਤਾਂ ਧਾਰਾ 173 ਦੇ ਤਹਿਤ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਚਾਰ ਕੋਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹਿਆ, ਬੰਦ ਅਤੇ ਸੀਮਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਧਾਰਾ 439, ਸੀ.ਆਰ.ਪੀ.ਸੀ. ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ, ਸ਼੍ਰੀ ਮੁਰਾਰੀ ਲਾਲ ਪੁਰੀ, ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਪਟਿਆਲਾ, ਮਿਤੀ 4 ਅਕਤੂਬਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਸੋਧ ਲਈ। 1963, ਸ਼੍ਰੀ ਬੀ.ਐਲ. ਮਾਰੋ, ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਪਟਿਆਲਾ 'ਏ, ਮਿਤੀ 19 ਸਤੰਬਰ, 1963 ਨੂੰ ਉਲਟਾ ਕੇ। ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਪਟਿਆਲਾ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ।

ਬੀ.ਆਰ. ਅਗਰਵਾਲ ਅਤੇ ਸੰਤੋਸ਼ ਕੁਮਾਰ ਅਗਰਵਾਲ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ।

ਡੀ.ਐਸ. ਕੰਗ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਲਈ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ।

ਜੱਜਮੈਂਟ

ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਬਹਾਦੁਰ, ਜੇ.-ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਨੰਬਰ 1284 ਆਫ 1963 ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰੇਗਾ, ਜੋ ਕਿ ਕੁਲਦੀਪ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਤਲਬ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦਾ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਲਈ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਵਿਦਵਾਨ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਪਟਿਆਲਾ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੈ। ਪੂਰੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਸਬੂਤ ਅਤੇ ਅਪਰਾਧਿਕ ਫੁਟਕਲ ਦਰਜ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮਨਜ਼ੂਰਕਰਤਾ। ਕਮਿਟਿੰਗ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਪਰਾਧਿਕ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਾਬਤਾ ਫੌਜਦਾਰੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 561-ਏ ਅਧੀਨ 1963 ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੰ. 11311। ਦੋਵੇਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ 'ਚ ਦੋਸ਼ੀ ਓਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਯਸ਼ ਪਾਲ, ਬ੍ਰਿਜ ਕਿਸ਼ੋਰ ਅਤੇ ਰੋਸ਼ਨ ਲਾਲ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਹਨ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ 'ਤੇ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 356 376 ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਦੋਸ਼ੀ ਕੁਲਦੀਪ ਸਿੰਘ ਭਗੌੜਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ 25 ਅਗਸਤ 1963 ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਕੁਲਦੀਪ ਸਿੰਘ ਦਾ ਨਾਮ ਫੌਜਦਾਰੀ ਜ਼ਾਬਤਾ ਸੰਘਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 173 ਅਧੀਨ ਪੁਲਿਸ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸੀ। ਨੂੰ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਬਣਾਇਆ ਜਾਵੇ। ਇਹ ਆਮ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਕੇਸ 29 ਅਗਸਤ, 1963 ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਫੌਜਦਾਰੀ ਜ਼ਾਬਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 342 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਦਲੀਲਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਗਈਆਂ ਅਤੇ ਕੇਸ ਨੂੰ 31 ਅਗਸਤ, 1963 ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਉਣ ਲਈ ਮੁਕੱਰਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। 31 ਅਗਸਤ, 1963 ਨੂੰ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਨੂੰ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਦਿਨ, ਇਸਤਰਾਸਾ ਪੱਖ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਕੁਲਦੀਪ ਸਿੰਘ ਜਿਸ ਨੂੰ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਮੁਆਫੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ

ਅਸਲ ਵਿੱਚ 2 ਸਤੰਬਰ, 1963 ਨੂੰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਵਜੋਂ ਬਿਆਨ ਦੇਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜ਼ਾਬਤਾ ਫ਼ੌਜਦਾਰੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 164 ਤਹਿਤ ਉਸ ਦਾ ਬਿਆਨ 3 ਸਤੰਬਰ, 1963 ਨੂੰ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਵੱਲੋਂ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਦੇ ਘਟਨਾਕ੍ਰਮ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਜ਼ਾਬਤੇ ਦੀ ਧਾਰਾ 173 ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਸਪਲੀਮੈਂਟਰੀ ਰਿਪੋਰਟ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਇਹ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿ ਕੁਲਦੀਪ ਸਿੰਘ ਦੇ ਜ਼ਾਬਤੇ ਦੀ ਧਾਰਾ 337 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਅਧੀਨ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੇ ਪੁਲਿਸ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਬੇਨਤੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਵਾਨ ਕਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਹਦਾਇਤ ਕੀਤੀ ਕਿ ਕੁਲਦੀਪ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਵਜੋਂ ਤਲਬ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 337(2) ਅਧੀਨ ਉਸਦੇ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਜਾਣ। ਦਰਜ ਕੋਡ ਦਾ. 19 ਸਤੰਬਰ, 1963 ਨੂੰ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਇਸ ਹੁਕਮ ਤੋਂ, ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਪਟਿਆਲਾ ਨੂੰ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ 24 ਅਕਤੂਬਰ ਦੇ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮ ਦੁਆਰਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਦਖਲ ਦੇਣ ਲਈ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। , 1963, ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨ (1963 ਦਾ ਅਪਰਾਧਿਕ ਸੰਸ਼ੋਧਨ 1284) ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਸ਼੍ਰੀ ਬਾਬੂ ਰਾਮ ਅਗਰਵਾਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 173 ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਰਿਪੋਰਟ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਜਾਂਚ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਅਧਾਰ ਹੈ। ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 173 ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਰਿਪੋਰਟ 'ਤੇ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਪਲੀਮੈਂਟਰੀ ਰਿਪੋਰਟ 'ਤੇ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਧਾਰਾ 173 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (1) ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ: -

“ਇਸ ਚੈਪਟਰ ਅਧੀਨ ਹਰ ਜਾਂਚ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਦੇਰੀ ਦੇ ਮੁਕੰਮਲ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਤੇ, ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਇਹ ਪੂਰਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰੀ-ਇੰਚਾਰਜ-

(a) ਪੁਲਿਸ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ 'ਤੇ ਜੁਰਮ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਭੇਜੇ- ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਨਾਮ, ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਰਿਪੋਰਟ ਜੋ ਕਿ ਸਥਿਤੀਆਂ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਜਾਪਦੇ ਹਨ। ਕੇਸ...., ਅਤੇ

(b) * * * * *

ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੀ ਇਸ ਦਲੀਲ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਜਿਸ ਜਾਂਚ 'ਤੇ ਨੋਟਿਸ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਪੂਰੀ ਅਤੇ ਸੰਪੂਰਨ ਹੈ। ਦਰਅਸਲ, ਇਸ ਤਜਵੀਜ਼ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਣ ਵਾਲੇ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਜਾਂਚ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਸੀਮਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਪੂਰਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਦੂਜੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਵਿੱਚ. ਫਿਲਿਪਸ ਦੀ ਮਦਰਾਸ ਹਾਈ

ਕੋਰਟ ਦੇ ਬੈਂਚ ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਨ ਜੇ.ਜੇ. ਦਿਵਾਕਰ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਏ. ਰਾਮਾਮੂਰਤੀ ਨਾਇਡੂ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ:-

“ਇਕ ਹੋਰ ਦਲੀਲ ਅੱਗੇ ਰੱਖੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਫੌਜਦਾਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 173 ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਾਂਚ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਭੇਜੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਪੁਲਿਸ ਕੋਲ ਜਾਂਚ ਦੀਆਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ, ਪਰ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਸੰਖੇਪ ਵਿਚ ਇਸ ਟਿੱਪਣੀ ਨਾਲ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਾਂਚ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਜੁਰਮ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਸੀਮਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਪੂਰਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਹੋਰ ਜਾਣਕਾਰੀ 'ਤੇ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇਸੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਮਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਸਮਰਾਟ ਵਿੱਚ ਲਾਹੌਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੋਲਡਸਟ੍ਰੀਮ ਅਤੇ ਜੈ ਲਾਲ ਜੇ.ਜੇ. ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਮੰਨ ਲਿਆ ਜਾਵੇ ਕਿ ਜਾਂਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਨਵੀਂ ਜਾਂਚ ਕਰਵਾਉਣ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿਚ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਪਣਾਈ ਗਈ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਜਾਂਚ ਜਾਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਕਿਸੇ ਸਾਥੀ ਨੂੰ ਮਾਫੀ ਦਾ ਟੈਂਡਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ 337 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (1) ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ:-

“ਜਦੋਂ ਸਬੂਤ ਲੈ ਲਏ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਧਾਰਾ 173 ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਸਾਰੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ, ਜੇ ਲੋੜ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਬੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਾਤ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਹੈ ... ਅਜਿਹੇ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ, ਜੇਕਰ ਉਸ ਦੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਸਬੂਤ ਅਤੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦੇ, ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਕਾਰਨ ਦਰਜ ਕਰਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ, ਜਿਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰੇਗਾ।”

ਧਾਰਾ 337 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਅੱਗੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ:-

“ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਟੈਂਡਰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹਰੇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਜੁਰਮ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲੈਂਦਿਆਂ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗਵਾਹ ਵਜੋਂ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ, ਜੇ ਕੋਈ ਹੋਵੇ, ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।”

ਉਪ-ਧਾਰਾ (2A) ਅੱਗੇ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ:-

"ਹਰ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਮਾਫੀ ਦਾ ਟੈਂਡਰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਅਧੀਨ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਜਿਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਾਰਵਾਈ ਲੰਬਿਤ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਉਹ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਲਈ ਵਾਜਬ ਆਧਾਰ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਜੁਰਮ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਸੈਸ਼ਨ ਕੋਰਟ ਜਾਂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ ਭੇਜੇ, ਜਿਵੇਂ ਵੀ ਕੇਸ ਹੋਵੇ।"

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਧਾਰਾ 337 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਇਸ ਗੱਲ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਛੱਡਦੇ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛਗਿੱਛ, ਤਫ਼ਤੀਸ਼ ਜਾਂ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਮਾਫੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਇਕ ਵਚਨਬੱਧਤਾ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਧਾਰਾ 173 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 337 ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਇਕਸੁਰਤਾ ਵਿਚ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਕੋਡ ਦੇ ਦੋ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਇਕਸੁਰਤਾਪੂਰਨ ਨਿਰਮਾਣ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ 173, ਇਸ ਲਈ, ਉਸ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਸੰਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸ੍ਰੀ ਅਗਰਵਾਲ ਨੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਹੁਣ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 207-ਏ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੈਸ਼ਨ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਸੁਣਵਾਈ ਯੋਗ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਦੀ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇੱਕ ਗੱਲ ਲਈ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਭਾਗ। ਇੱਕ ਜਾਂਚ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਹਵਾਲਾ ਧਾਰਾ 337 ਵਿੱਚ ਇੰਨਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ, ਧਾਰਾ 207-ਏ ਦੀ ਉਹ ਸਾਰੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (6), ਜਿਸ 'ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਅਗਰਵਾਲ ਦੁਆਰਾ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ:--

"ਜਦੋਂ ਸਬੂਤ ਲੈ ਲਏ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਧਾਰਾ 173 ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਸਾਰੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ, ਜੇ ਲੋੜ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਬੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਾਤ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਹੈ ... ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਜੇਕਰ ਉਸ ਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਸਬੂਤ ਅਤੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦੇ, ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਕਾਰਨ ਦਰਜ ਕਰਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ- ਟ੍ਰੇਟ, ਜਿਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਉਹ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਅੱਗੇ ਵਧੇਗਾ।"

ਇਸ ਉਪ-ਧਾਰਾ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 173 ਦੇ ਅਧੀਨ ਰਿਪੋਰਟ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ-ਵਸਤੂ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਸਮੱਗਰੀ ਅਤੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਤੱਕ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਦੇ

ਸਮੇਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੀਮਤ ਰੱਖਣਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਇੱਕ ਪੂਰਕ ਰਿਪੋਰਟ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਇਸ ਵਾਧੂ ਸਮੱਗਰੀ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਅਥਾਰਟੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਬਾਬੂ ਰਾਮ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਰੱਖ ਸਕਦੇ ਸਨ ਕਿਰਪਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਰਾਜ ਹਿਮਾਚਲ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਵਜੋਂ ਸ਼੍ਰੀ ਚੌਧਰੀ ਦਾ ਫੈਸਲਾ। ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਜੇ ਛੋਟ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਉਹ ਸੀ "ਪੂਰੇ ਚਲਾਨ ਨੂੰ ਸਬੰਧਤ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਅਤੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਅਧੂਰੇ ਚਲਾਨਾਂ ਦੀ ਪੈਰਵੀ 'ਤੇ ਜਾਂਚ ਜਾਂ ਮੁਕੱਦਮਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਈ ਅਧੂਰੇ ਚਲਾਨਾਂ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਅਭਿਆਸ" ਸੀ। ਇਹ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਤਜਵੀਜ਼ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਧਾਰਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਚਾਰ ਕੋਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਬੰਦ, ਕੈਬਿਨ ਅਤੇ ਸੀਮਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। 173. ਜਾਂਚ ਜਾਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਗਲੀ ਸਮੱਗਰੀ ਦੇ ਰਿਸੈਪਸ਼ਨ 'ਤੇ ਵਿਧਾਨ ਮੰਡਲ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਪਾਬੰਦੀ ਨਹੀਂ ਲਗਾਈ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ 19 ਸਤੰਬਰ, 1963 ਨੂੰ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਜਿਸ ਵੀ ਪਰਿਪੇਖ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਜਾਵੇ, ਉਸ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਸੋਧ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਕੋਡ ਆਫ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 561-ਏ ਅਧੀਨ ਬਿਨੈਪੱਤਰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਸਬੂਤ ਅਜੇ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਬਾਕੀ ਹਨ, ਤਾਂ ਇਹ ਕਲਪਨਾਯੋਗ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤਾਕੀਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਕਿ ਹੁਣ ਤੱਕ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸਮੱਗਰੀ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਰਿਕਾਰਡ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਬਾਕੀ ਹਨ। ਮਾਨਤਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਸਬੂਤ ਦਰਜ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਇਹ ਤਸੱਲੀ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਦੇਸ਼ੀ ਨੂੰ ਸੈਸ਼ਨ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਮੰਨਣ ਲਈ ਵਾਜਬ ਆਧਾਰ ਹਨ ਕਿ ਦੇਸ਼ੀ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਦੇਸ਼ੀ ਹੈ। ਕੋਡ ਆਫ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 561-ਏ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗਲਤ ਧਾਰਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਦੋਵੇਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਖਾਰਜ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਰਿਕਾਰਡ ਤੁਰੰਤ ਕਮੇਟੀ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ।

ਆਰ.ਐਸ.

ਡਿਸਕਲੇਮਰ : ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ੀ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਕਮਲ ਕੁਮਾਰ, ਟਰਾਂਸਲੇਟਰ।